

ДІЯЛЬНІСТЬ ГІТАРИСТІВ – ВИПУСКНИКІВ ЛЬВІВСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МУЗИЧНОЇ АКАДЕМІЇ ім. М. В. ЛИСЕНКА В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО ГІТАРНОГО МИСТЕЦТВА**Антон Сопіга** – аспірант кафедри історії музики,

Львівська національна музична академія ім. М.В. Лисенка, Львів, Україна

<https://orcid.org/0009-0002-9474-6892><https://doi.org/10.35619/ucpmk.vi49.871>

irant2007@ukr.net

Розглядається діяльність найпоказовіших випускників класів гри на гітарі Георгія Казакова і Вікторії Сидоренко. При вивченні творчих біографій у хронологічній послідовності виокремлено персоналії їх випускників, систематизовано аспекти діяльності, підсумовано внесок у розвиток львівського та загальноукраїнського гітарного академічного мистецтва. Окреслено перспективність розвитку гітарного мистецтва Львова як базисної основи процесу академізації гітарного виконавства і композиторської практики. Охарактеризовано напрями роботи В. Сидоренко як виконавиці, суспільно-музичної діячки, педагогині та першої ґрунтовної науковиці Львова в сфері гітарного мистецтва.

Ключові слова: клас гри на гітарі, гітаристи, львівські педагоги, концертно-виконавська практика, композиторська творчість, конкурси, міжнародна музична діяльність.

Постановка проблеми. Академічне гітарне мистецтво Львова є важливою складовою української інструментальної творчості. Утім, комплексні досягнення гітаристів-вихованців ЛНМА ім. М. Лисенка залишаються поза увагою дослідників. Існування цієї прогалини спонукає до її заповнення шляхом здійснення серії окремих досліджень.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На жаль, опублікованої літератури щодо творчих портретів львівських гітаристів поки ще існує обмаль. Про основні здобутки Вікторії Сидоренко та окремих випускників її класу знаходимо інформацію у виданнях «Енциклопедія Сучасної України» [1] та «Ілюстрованому біографічному енциклопедичному словнику» [2]. Інформацію про випускників класу Г. Казакова почерпнуто з матеріалів його особової справи в архіві ЛНМА ім. М. Лисенка [4]. Про випускників класу В. Сидоренко – з різноманітних інтернет-джерел: [1]; [5]; [7]; [8]; [9]. Про стилістику творів А. Андрушка висвітлено в праці В. Сидоренко [6], про педагогічний стиль педагога з композиції М. Лемішка – в праці В. Завісько [3].

Метою статті є дослідження аспектів діяльності найпоказовіших гітаристів, що навчалися у класах провідних педагогів ЛНМА ім. М. Лисенка, проф. Георгія Казакова і доц. Вікторії Сидоренко та доведення значимості їх здобутків у розвитку українського академічного гітарного мистецтва.

Виклад основного матеріалу. На зразок навчальних закладів Києва та Харкова, як базисних у процесі академізації народно-інструментального виконавства, класи народних інструментів у Львівській державній консерваторії відкрито 1946 р. одночасно із заснуванням під керівництвом проф. Дмитра Легкера відділу оркестрового факультету. В перелік інструментів щойно відкритого відділу, насамперед, було включено клас гри на бандурі, який поряд із баяном відразу, щодо учнівського складу, став одним із найчисельніших, а клас іншого з провідних сьогодні народних інструментів – гри на цимбалах впроваджено лише на початку 1960-х рр. Було вирішено, що крім гри на спеціальному народному інструменті здобувачі вищої освіти повинні оволодівати грою на одному зі споріднених. Першим керівником класів народних інструментів став випускник Київської консерваторії, домрист і педагог Георгій Миколайович Казаков. Виявляючи здібності мультиінструменталіста, він узяв на себе обов'язки викладання кількох фахових дисциплін – баяна, домри і гітари.

Повний комплекс фахових дисциплін включав диригування оркестром народних інструментів, гру в оркестрі та камерному ансамблі, інструментознавство та інструментовку, читання та аналіз партитур, вивчення народної музичної творчості. Поряд із вивченням цих дисциплін, відбувалися педагогічна та концертно-виконавська практика. Показовим у період становлення роботи відділу стало створення перших розробок із вивчення історії виконавства на народних інструментах та методичних засад виконання творів на народних інструментах, які серед перших розробляли Г. Казаков (для домри) і Д. Оберюхтін (для баяну).

Охоплення в час становлення відділу найширшого спектру навчальних дисциплін та практичних занять, а також розширення і нерідко створення педагогами консерваторії нового необхідного навчально-виконавського репертуару засвідчили високий рівень організації отримання учнями професійної фахової освіти та становлення найважливішого в Західній Україні осередку академічного народно-інструментального виконавства. 1962 р. відділ реорганізовано в кафедру народних інструментів, яку очолив один із найвідоміших на той час українських композиторів, диригент

симфонічного оркестру радіо, оперної студії і філармонії Харкова, автор великої кількості різножанрових творів, педагог Ісидор Вимер. Як очільник кафедри, Вимер значну увагу приділяв зокрема й розбудові класу гри на гітарі і всіляко заохочував до цього педагогів.

Випускники класу гітари з'явилися не відразу. Інформацію про перших із них знаходимо в особових справах педагогів з архіву Львівської державної консерваторії. З матеріалів архіву з'ясовано, що першого і єдиного з них (прізвище не вказано) випущено лише 1953 р. (клас Г. Казакова) [4; 188], після чого гітаристи тривалий час у консерваторії не навчалися. Систематично, по одному випускнику один раз на три роки з класу професора гітаристи почали випускатися від 1970 року. Від того часу і до 1992 р., тобто року утворення Вищого державного музичного інституту ім. М. Лисенка, всіх разом їх було семеро.

Серед цих перших випускників виділяється Валерій Петренко (1937 р. нар.), що закінчив навчання в Львівській державній консерваторії 1973 р. (клас Г. Казакова). Цього ж року Петренко дав свій перший сольний концерт у Києві в Колонній залі ім. М. Лисенка і розпочав виконавську кар'єру, виступивши з сольними програмами впродовж наступних років у понад 30-ти країнах світу. Скрупульозно відточений виконавський стиль В. Петренка сприяв запрошенню супроводжувати концерти найвидатніших співаків його сучасності, серед яких – Анатолій Солов'яненко, Костянтин Огнєвий, Юрій Гуляєв, Микола Кондратюк. Як композитор, В. Петренко писав власні твори і здійснював переклади класичних творів для гітари, багатьох з яких став першим виконавцем: «Місячна соната» Л. ван Бетховена, Друга «Угорська рапсодія» Ф. Ліста, Каприси Н. Паганіні тощо. У виконавському репертуарі гітариста відзначаються як еталонні його інтерпретації творів світової гітарної класики – «Іспанської серенади» Хоакіна Малатса, п'єс Франсіско Таррегі і Наполеона Коста. Педагогічну діяльність провадив упродовж 1970-х рр. у Київському музичному училищі ім. Р. Глієра. 1997 р. створив і був у числі виконавців концертних програм «Театр гітари Валерія Петренка», входив до складу суддівського журі Всеукраїнських та міжнародних конкурсів гітаристів. Його імені присвячено міжнародний фестиваль у Японії «Гітара світу». 1999 р. за видатні заслуги в розвитку українського гітарного мистецтва В. Петренко отримав звання Народного артиста України [5; 4].

До найяскравіших учнів класу Казакова пізніших років належать гітаристи, педагоги і композитори Віктор Мішенін (працює викладачем-методистом Волинського фахового коледжу культури і мистецтв ім. І. Стравінського), Сергій Гурін (здійснює активну концертну діяльність в Україні та Європі, працює викладачем вищої категорії відділу музичного мистецтва естради Львівського музичного фахового коледжу ім. С. Людкевича). В цьому колі згадаймо й перспективного виконавця Юрія Стецюка, на якого професор покладав великі надії. Та, на превеликий жаль, все склалося інакше. Після закінчення навчання Стецюк створив чимало завершених композицій для гітари та, після смерті Казакова переїхавши до Москви, залишився в ворожій українцям російській і сьогодні постає презентантом російського гітарного мистецтва. Своєрідну зраду учня професор пережив би болісно, оскільки завжди плекав у своїх вихованцях патріотичні почуття відданості українському музичному мистецтву. За відверті проукраїнські погляди та служіння українській музиці (Казаков завжди популяризував твори М. Лисенка, Л. Ревуцького, Р. Сімовича та інших кращих українських композиторів), він упродовж восьми років (1947-1955 рр.) відбував покарання в'язни однієї з російських тюрем.

Справжній розквіт гітарного мистецтва в середовищі вихованців Львова розпочався, коли 1983 році з Київського музичного училища ім. Р. Глієра до Львівської державної консерваторії ім. М. Лисенка до класу гри на гітарі Г. Казакова приїхала навчатися В. Сидоренко. Саме в ній професор відразу розпізнав талановиту і безмежно захоплену своїм інструментом музикантку, що прагнула піднести львівське гітарне мистецтво до висот академічної розвиненості народних інструментів бандури, баяну і цимбалів. Після закінчення навчання в ЛДК (1988 р.) та розпочинання педагогічної праці в Львівському музичному училищі і одночасно в консерваторії, розпочався період стрімкого зрощення нею власних молодих талантів.

Становлення В. Сидоренко відбувалось у декількох напрямках, що дозволяє стверджувати про створення нею власної гітарної школи. Як виконавиця – вона виступила в багатьох концертах, де популяризувала кращі зразки української академічної музики для гітари. Як науковиця – їй належить створення понад десятка досліджень у царині українського гітарного мистецтва, випуску серії збірників «Твори українських композиторів для гітари» і навіть кінострічки «Гітара – моя любов». Зосереджуючись на наукових пошуках, В. Сидоренко виявила себе як перша дослідниця, що окрім надбань одного з перших професійних композиторів Західної України М. Вербицького – автора збірки «*Guitarre* № 16», пісень на теми галицьких народних пісень у супроводі гітари і посібника для початківців «Поученіє хітари», уперше розпочала дослідження сольної гітарної творчості сучасних львівських композиторів М. Скорика, В. Камінського та А. Андрушка [6].

У сфері гітарного мистецтва В. Сидоренко постає й як суспільно-музична діячка, що серед перших особливо активно долучилась до справи розширення міжнародних культурних взаємин України з зарубіжними країнами. Це, крім ряду проведених нею концертів (власних і своїх учнів), засвідчує її долучення до організації міжнародних конкурсів гітаристів, зокрема в Канаді, Німеччині, Австрії, Польщі, Великобританії, Іспанії, Бразилії та Венесуелі. Як педагогиня – зі свого класу вона випустила майже двадцять гітаристів, що, як і вона, виявляють себе в різних сферах гітарного мистецтва: здійснюють концертно-виконавську діяльність Україною та за кордоном, працюють педагогами в українських і зарубіжних музичних навчальних закладах, створюють композиції для гітари та розпочинають власні наукові дослідження. Завдяки наполегливій праці В. Сидоренко найбільш талановиті учні з її класу стали переможцями міжнародних конкурсів: Христина Говдиш у Брянську (1997 р.), Петро Брюхін, Юрій Курач, Олег Дворянин і Михайло Вігула в Відні (2002 р.); крім цього, усі вони, а також О. Семенишин стали лауреатами і дипломантами Всеукраїнського огляду юних талантів «Нові імена України» [2].

Важливою видається одна з особливостей виконавської діяльності учнів В. Сидоренко: презентуючи високу виконавську майстерність, окрім сольної концертної практики окремі з них об'єднуються в гітарні ансамблі (тріо, квартети) або в ансамблі зі скрипальми, баяністами, контрабасистами та іншими інструменталістами. В цьому контексті важливим постає те, що праця випускників під її керівництвом сприяла розвитку львівського гітарного ансамблевого виконавства. Створюючи цікаві програми, що охоплюють твори різних епох та стилів, виступи цих ансамблів незмінно стають винятково затребуваними в слухачьких аудиторіях різних рівнів підготовки від пересічних любителів гітарної музики до професіоналів.

У педагогічній праці В. Сидоренко відразу виділилась виняткова риса – вона вміла розгледіти в своїх вихованцях не лише їх беззаперечні виконавські таланти, ерудицію і прагнення досконалого володіння інструментом, але й композиторські обдарування, які особливо підтримувала. Саме завдяки порадам талановитої і невгамовної в творчих пошуках гітаристки окремі з її студентів, окрім навчання в класі гри на гітарі паралельно брали систематичні уроки композиції у провідних львівських педагогів, або й здобували другу вищу освіту як композитори. Зокрема, здобуваючи освіту композитора, в класі М. Скорика навчався А. Андрушко. Виділяється й ряд інших її випускників, що виявляли композиторський хист: факультативно уроки композиції у В. Камінського брав Ю. Курач, в класі Б. Фроляк займався М. Вігула [1]. Виявляючи індивідуальну обдарованість, композиторський хист і прагнучи розширювати український гітарний сольний та ансамблевий репертуар, вони значно збагатили український репертуар для гітари. Крім цих випускників класу Сидоренко відзначимо В. Войтовича (працює викладачем гітари у Львівській середній спеціалізованій музичній школі-інтернаті ім. С. Крушельницької) та автора представленого дослідження – А. Сопігу (старший викладач кафедри народних інструментів по класу гітари та в теперішній час – аспірант кафедри історії музики ЛНМА ім. М. Лисенка), які в процесі виконавської діяльності активно долучаються не лише до розширення виконавського репертуару і вже створили значну кількість високопрофесійних перекладів та обробок творів українських і зарубіжних композиторів для ансамблів різного складу із залученням гітари, але й до створення літератури дидактичного спрямування.

Для окреслення спектру здобутків декількох найпоказовіших випускників-гітаристів ЛНМА ім. М. Лисенка спробуємо конкретизувати аспекти їх діяльності.

А. Андрушко в українському гітарному мистецтві перш за все відомий як виконавець і композитор. Як виходець із містечка Дубляни поблизу Львова, там навчався в музичній школі у класі А. Матвійцова, після чого вступив до Львівського державного музичного училища ім. С. Людкевича до класу В. Сидоренко. В інтерв'ю А. Андрушко відзначав: «Коли я почав вивчати музику, я не збирався стати композитором. Як більшість новачків, захоплювався гітарою і хотів бути «крутим хлопцем на сцені», яких ми щодня бачили по телевізору... Навчаючись і практикуючи, мені іноді вдавалось поєднувати деякі побудови звуків або акордових прогресій, які здавалися мені різними, оригінальними і цікавими. Я намагався зібрати ці фрагменти музики воедино, а іноді навіть вдавалось скласти, як я тоді вважав, цілісний музичний твір» [9]. Почувши ці юнацькі спроби, В. Сидоренко схвалила композиторські починання свого учня і порадила брати уроки композиції у тодішнього викладача училища (з композиції) і консерваторії (з гармонії) М. Лемішка. Маючи вроджений хист до творчості, Лемішко вже був автором ряду фортепіанних творів. Завжди сповнений оптимізму, він не приймав рутинного ставлення до роботи і завжди безпомилково розпізнавав у своїх вихованцях талант. На перший план він завжди висував творчий підхід і наголошував, що в навчанні необхідний «тісний взаємозв'язок між предметом, що вивчається, та спеціальністю учня. ... У навчанні слід

зацікавити предметом, тоді буде віддача» [3; 46-47]. Спираючись на подібну позицію, Лемішкові вдалось зростити в студента-гітариста музичного училища професійні якості композитора.

Ще під час навчання в музичному училищі Андрушко, презентуючи власні твори, став переможцем Всеукраїнського конкурсу «Нові імена України» (1999 р.). На їх створенні наполягала й педагог з фаху Сидоренко: «Для гітари не вистачає репертуару, а нові твори надзвичайно потрібні» [9].

Окрилений успіхом, Андрушко продовжив навчання з композиції у Львівській консерваторії в класі професора М. Скорика і під час студентських років став лауреатом міжнародного конкурсу «Gradus ad Parnasum». Далі на початку 2000-х років один за одним виходять його наступні твори: «Фантазія в гуцульському стилі», «Партита № 1» (видані американським видавництвом «Edition Orpheus»), Concerto Grosso для гітари з оркестром, Симфонічна Поема для двох гітар та оркестру, Дивертисмент, фольклорні ансамблеві твори – «Зозуля», Фантазія на тему української колядки «Чи дома, дома пан господар» [6; 135-136]. Його твори виконували львівські віртуози Михайло Вігула і Петро Брюхін, кращі європейські гітаристи Лео Вітошинський, Ремі Буше і Жерар Абітон [9].

Незважаючи на зростаючу популярність Андрушка як композитора і виконавця, він вирішив радикально змінити своє життєве амплуа і вступив на економічний факультет Львівського національного аграрного університету. 2008 року захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук і в теперішній час працює в університеті «Львівська політехніка» на посаді доцента кафедри статистики і аналізу.

Незаперечним залишається факт багатогранної обдарованості Андрушка, його невгамовної спраги до різнобічної, можливо радикально протилежної самореалізації та сподівання на появу нових цікавих музичних творів для гітари – інструменту, з яким він не розлучається донині.

Серед інших яскравих випускників класу В. Сидоренко постає Юрій Курач, який навчався у неї і в Львівському державному музичному училищі ім. С. Людкевича (1996-2000 рр.), і в Львівській національній музичній академії ім. М. Лисенка (2000-2005 рр.), а після цього при академії проходив у її класі асистентуру-стажування.

Ще під час навчання в академії Ю. Курач розпочав активну концертну діяльність в Україні і за рубежом. Спочатку це були виступи як соліста в складі гітарного ансамблю «Акустичний проект три гітари» у складі студентів В. Сидоренко Юрія Курача, Вадима Войтовича і Антона Сопіги. Пізніше вирушив до Об'єднаних Арабських Еміратів, де кілька років давав концерти в складі дуету гітаристів та інших ансамблів. Повернувшись на Батьківщину, від 2013 р. працює старшим викладачем кафедри народних інструментів ЛНМА ім. М. Лисенка, викладачем по класу гітари Оброшинської державної дитячої музичної школи та Львівської державної дитячої музичної школи ім. А. Кос-Анатольського [7]. Одночасно бере участь у фестивалях гітарної музики, в складі членів журі міжнародних та Всеукраїнських конкурсів, готує власних учнів до цих змагань і багато концертує [8].

Висновки Діяльність найпоказовіших випускників класів гри на гітарі Георгія Казакова (В. Петренка, В. Мішеніна, В. Сидоренко) і Вікторії Содоренко (А. Андрушка, Х. Говдиш, П. Брюхіна, Ю. Курача, О. Дворянина, М. Вігули, В. Войтовича, А. Сопіги) узагальнено в значенні їх внеску в розвиток львівської та загальноукраїнської академічної композиторської творчості, гітарного сольного та ансамблевого виконавства, наукової діяльності, поглиблення міжнародних контактів. Діяльність Сидоренко обґрунтовано як створювачки власної гітарної школи.

Перспективи подальшого дослідження полягають у продовженні вивчення аспектів діяльності інших випускників класу гітари ЛНМА імені М. В. Лисенка та їх творчості в парадигмі сучасних стильових тенденцій.

Список використаної літератури

1. Гамкало І. Д. Вігула Михайло Олександрович. *Енциклопедія Сучасної України* / Редкол.: І.М. Дзюба, А.І. Жуковський, М.Г. Железняк [Електронне видання]. Київ : Ін-т енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. URL: <https://esu.com.ua>.
2. Гітаристи і композитори. Вікторія Леонідівна Сидоренко. *Ілюстрований біографічний енциклопедичний словник*. 2004. Т. 2: Л–С [Електронне видання]. URL: <http://www.abc-guitars.com/pages/sidorenko.htm>.
3. Завісько В. Грані особистості Михайла Лемішка. *Матеріали Ювілейної міжнар. наук.-практ. конф. «Кафедра теорії музики у Львівській національній музичній академії ім. М.В. Лисенка: історія, постаті, здобутки»*. Львів, 18 листоп., 2021 р. С. 46-50.
4. Казаков Г. М. *Особові справи професорсько-викладацького складу (звільненого)*. Архів ЛДМА. Опис 2 о/с. Т. 2: «К – Н». С. 186-198.
5. Курков А. Валерій Петренко. Гітара, легенди, особистість. *День*, 1998. № 135. С. 3-4.
6. Сидоренко В. Стилістика творів А. Андрушка для гітари соло. *Проблеми взаємодії мистецтва, педагогіки та теорії і практики освіти. Гітара як звуковий образ світу: виконавське мистецтво та наука*. Харків : ХДУМ

ім. І. Котляревського, 2008. Вип. 23. С. 128–136.

7. Юрій Курач. URL: <https://www.facebook.com/yuriy.kurach.3>.

8. Юрій Курач. *Відлуння Митуси. Всеукр. конкурс виконавців на народних інструментах*. URL: https://mytusa.at.ua/load/zhuri/zhuri_gitara/5-1-0-5.

9. Andriy Andrushko. URL: <https://andriyandrushko.musicaneo.com.ua>.

References

1. Hamkalo I. D. Vihula Mykhailo Oleksandrovych. *Entsyklopediia Suchasnoi Ukrainy* / Redkol.: I. M. Dziuba, A. I. Zhukovskiy, M.H. Zhelezniak [Elektronne vydannia]. Kyiv : Instytut entsyklopedychnykh doslidzhen NAN Ukrainy, 2005 [Gamkalo I. D. Mykhailo Oleksandrovych Vihula. *Encyclopedia of Modern Ukraine*] URL: <https://esu.com.ua> [in Ukrainian].

2. Hitarysty i kompozytory Viktoriia Leonidivna Sydorenko. *Iliustrovanyi biohrafichnyi entsyklopedychnyi slovnyk*. T. 2: L – S, 2004 [Guitarists and composers. Victoria Leonidivna Sydorenko. *Illustrated biographical encyclopedic dictionary*] URL: <http://www.abc-guitars.com/pages/sidorenko.htm>. [in Ukrainian].

3. Zavisko V. Hrani osobystosti Mykhaila Lemishka. *Materialy Yuvileinoi mizhnarodnoi naukovo-praktychnoi konferentsii «Kafedra teorii muzyky u Lvivskii natsionalnii muzychnii akademii imeni M. V. Lysenka: istoriia, postati, zdobutky»*. [Zavisko V. Faces of Mykhailo Lemishko's personality. Materials of the Jubilee International Conference «Department of Music Theory at the Lviv National Academy of Music named after M. V. Lysenko: history, figures, achievements»] Lviv, 2021. P. 46-50 [in Ukrainian].

4. Kazakov H. M. Osobovi spravy profesorsko-vykladatskoho skladu (zvilnenoho). Arkhiv LDMA. Opys 2 o/s. T. 2: «K – N» [Kazakov G. M. Personal affairs of professors and teaching staff (dismissed). LDMA archive. Description 2 o/s. T. 2: K – N] P. 186-198.

5. Kurkov A. Valerii Petrenko. Hitara, lehendy, osobystist. *Hazeta «Den»*. [Kurkov A. Valery Petrenko. Guitar, legends, personality. *Den*, 1998 newspaper] № 135. S. 3-4 [in Ukrainian].

6. Sydorenko V. Stylistyka tvoriv A. Andrushka dlia hitary solo. *Problemy vzaємодії mystetstva, pedahohiky ta teorii i praktyky osvity. Hitara yak zvukovyi obraz svitu: vykonavske mystetstvo ta nauka*. Kharkiv: KhDUM im. Kotliarevskoho. [Sydorenko V. Stylistics of works by A. Andrushko for solo guitar. Problems of the interaction of art, pedagogy and the theory and practice of education. The guitar as a sound image of the world: performance art and science]. Kharkiv. 2008. 23. P. 128–136 [in Ukrainian].

7. Yurii Kurach. URL: <https://www.facebook.com/yuriy.kurach.3> [in Ukrainian].

8. Yurii Kurach. *Vidlunnia Mytusi. Vseukrainskyi konkurs vykonavtsiv na narodnykh instrumentakh*. [Yuriy Kurach. Echoes of Mitusa. All-Ukrainian competition of performers on folk instruments] URL: https://mytusa.at.ua/load/zhuri/zhuri_gitara/5-1-0-5 [in Ukrainian].

9. Andriy Andrushko. URL: <https://andriyandrushko.musicaneo.com.ua> [in Ukrainian].

UDC 78.481; 78.2У; 78.482; 78.27

ACTIVITIES OF GUITARISTS – GRADUATES OF THE LVIV NATIONAL MUSIC ACADEMY named after M. LYSENKO IN THE CONTEXT OF THE DEVELOPMENT OF UKRAINIAN GUITAR ART

Sopiga Anton – Postgraduate Student of the Department of Music History
Lviv National Music Academy named after M. Lysenko, Lviv

The purpose of the article is to study aspects of the activities of the most outstanding guitarists who studied in the classes of leading teachers of the LNMA named after M. Lysenko, Professor Georgy Kazakov and Associate Professor Victoria Sydorenko, and to prove the significance of their achievements in the development of Ukrainian academic guitar art.

Research methods. To achieve the set goal, a number of research methods were used: historiographical to study the stage of formation of the guitar art in Lviv; analytical and systematizing in analyzing aspects of the activities of Lviv graduates as performers, composers, participants in chamber ensembles, winners of contests; biographical for studying the directions of obtaining professional education and the chronology of activities.

The results consist in systematizing the achievements of the most outstanding graduates of the guitar classes of Georgy Kazakov and Victoria Sydorenko, in deducing the value of their comprehensive contribution to the development of academic Lviv and all-Ukrainian composer creativity, guitar solo and ensemble performance, scientific activity, and international contacts.

The novelty lies in the first attempt to systematize the aspects of the activities of Lviv graduates to deduce the value of their contribution to the development of art.

The comprehensive activities of Victoria Sydorenko are substantiated as the creator of her own guitar school.

Practical significance. The materials and conclusions of the study can become the basis for further studying the achievements of the students of the LNMA named after M. Lysenko to establish a broader panorama of the development of guitar art in Lviv and Ukraine.

Key words: guitar class, guitarists, Lviv teachers, concert and performance practice, composer's work, contests, international musical activity.

Надійшла до редакції 12.11.2024 р.